

Arrest

nr. 196 301 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat B. DE VOS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten, etnisch te behoren tot de Arabische stam Hadandawa, en op 3 mei 1984 geboren te zijn te Bahri, het noordelijke stadsdeel van het district Khartoem. Nadat u uw secundaire studies beëindigde, studeerde u economie aan de universiteit te Kassala, van 2001 tot 2008. In deze periode vervulde u ook uw verplichtingen in het kader van de legerdienst. Nadat u in het jaar 2011 werk vond bij de 'national workers bank', werkte u voor deze bank in de afdeling te Port Sudan. Te Port Sudan had u vrienden onder de studenten die er aan de

universiteit studeerden, en politieke activiteiten uitoefenden. Nadat u op 15/03/2012 opgepakt werd door leden van de Soedanese veiligheidsdienst, en gedurende 4 uren ondervraagd werd omtrent uw betrokkenheid bij deze studenten en hun activiteiten, werd u door uw werkgever overgeplaatst naar de afdeling van de bank te Khartoem. Wanneer u zich op 9/12/2012 in de nabijheid bevond van studenten en activisten, die zouden manifesteren tegen de autoriteiten naar aanleiding van de dood van 4 studenten van Darfuri-afkomst aan de universiteit te Gezira, werd u opnieuw opgepakt door de veiligheidsdiensten. U werd opnieuw ondervraagd, en pas de dag nadien vrijgelaten. U diende te beloven zich niet langer in te laten met politieke activiteiten. Omwille van dit incident, verloor u uw werk op 22/01/2013. U vond evenwel opnieuw werk bij de bank 'Selam', in februari 2013. Op 27/09/2013 werd u een derde keer opgepakt door veiligheidsagenten, omwille van uw deelname aan een betoging die dag. U werd opnieuw vrijgelaten op 29/09/2013 nadat u opnieuw diende te beloven zich niet langer in te laten met politieke activiteiten. Op 21/08/2014 huwde u met Lina Kamal Abuak te Bahri, zij beviel op 3/08/2015 van uw dochter. Op 13/02/2016 reisde u met uw eigen paspoort per vliegtuig van Khartoem naar Caïro, daar u er verdere studies wou volgen gedurende twee maanden. Tijdens uw verblijf te Egypte, ontmoette u er de Soedanese oppositiefiguur Sadiq El Mahdi. Bij uw terugkeer uit Egypte naar Soedan, werd u gearresteerd bij aankomst in de luchthaven te Khartoem. U werd naar het hoofdkwartier van de Soedanese veiligheidsdienst gebracht, waar u gedurende 7 dagen opgesloten bleef. U was tijdens deze detentie slachtoffer van mishandeling en verkrachting. U werd uiteindelijk vrijgelaten nadat u ermee was akkoord gegaan dat u in de toekomst zou samenwerken met de Soedanese veiligheidsdienst. U diende zich tweewekelijks aan te melden, en zou het vernemen indien ze van u iets verlangden. U werd ontslagen bij de bank Selam op 15/06/2016. In de loop van september 2016 werd er u, wanneer u zich aanmeldde bij de veiligheidsdienst, gezegd dat u een opdracht zou moeten uitvoeren, u zou een valse getuigenis moeten afleggen op een proces tegen een persoon die ervan werd beschuldigd een politieagent te hebben gedood. U slaagde er echter 3 à 4 dagen later in om Soedan te verlaten, nadat u via uw oom in het bezit was gekomen van een visum waarmee u naar Frankrijk kon reizen. Uw oom kon er via via voor zorgen dat er iemand was op de luchthaven die u er kon binnensmokkelen via de achterdeur, en uw paspoort zonder probleem kon laten afstempelen. Nadien begeleidde hij u naar het vliegtuig dat u diende te nemen. U slaagde er zo in om op 4/10/2016 Soedan per vliegtuig te verlaten. U kwam de dag nadien aan te Frankrijk, waar u verbleef tot november 2016. U reisde daarop naar België, waar u gedurende 20 dagen verbleef vooraleer u naar Frankrijk terugkeerde in december 2016. U verbleef te Frankrijk tot april 2017, waarna u opnieuw naar België kwam. U werd een 7-tal keren door de Belgische politie gecontroleerd, en er werden u meerdere bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. U ging hier niet op in, maar diende evenmin enig verzoek tot bescherming in. Nadat u op 20/06/2017 werd opgepakt, werd u overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. Op 25/09/2016 werd er u een laissez-passer afgeleverd vanwege de Soedanese autoriteiten. Een eerste poging tot repatriëring op 7/10/2010 werd afgelast nadat u zich verzette, maar u vroeg nog steeds geen asiel, hetgeen er toe leidde dat er meteen een tweede poging tot repatriëring opgezet werd, voorzien op 17/10/2017. Op 12/10/2017 diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt dat de extreme laattijdigheid van uw asielaanvraag, en uw onvermogen daartoe een enigszins redelijke en overtuigende verklaring te bieden, volstrekt niet verenigbaar is met een 'gegronde vrees voor vervolging', noch met een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Zo dient vastgesteld dat u Soedan reeds verliet op datum van 4 oktober 2016 (zie 'Verklaring DVZ, p. 10 en gehoorverslag CGVS, p. 13 en 22), u daarna tot november 2016 te Frankrijk verbleef – **zonder dat u er om internationale bescherming verzocht** – u nadien gedurende 20 dagen te België verbleef – **zonder dat u er om internationale bescherming verzocht** – u dan opnieuw terugkeerde naar Frankrijk in december 2016 en er bleef tot april 2017 – **opnieuw zonder enige asielaanvraag in te dienen** – en u nadien terug naar België ging. **In België werd u – zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier – een 7-tal keren gecontroleerd door de politie [28/11/2016 te Brussel, 1/12/2016 te Leuven, 25/04/2017 te Brussel, 5/05/2017 te Brugge, 19/05/2017 te Wetteren, 16/06/2017 te Heusden Zolder, en ten slotte op 20/06/2017 te Zeebrugge]. Bij elk van deze controles verklaarde u de Eritrese nationaliteit te bezitten, en u gaf nooit gevolg aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Nadat u op 20/06/2017 te Zeebrugge, in een trailer waar u was in geklompen, betrappt werd door de politie, werd u opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge, met het oog op verwijdering. Ook toen diende u geen enkel verzoek in om internationale bescherming te kunnen verkrijgen. Op 25/09/2017 werd een laissez-passer op uw**

naam afgeleverd, vanwege de Soedanese autoriteiten. **U diende toen geen asielaanvraag in.** Er werd een eerste poging om u naar Soedan te repatriëren georganiseerd op 4/10/2017 – u zou op een vliegtuig worden gezet op 7/10/2017. **Ook toen diende u geen enkel verzoek in om internationale bescherming te kunnen verkrijgen.** Op 12/10/2017 werd een tweede poging om u naar Soedan te repatriëren, georganiseerd – u zou op een vliegtuig worden gezet op 14/10/2017. Pas toen diende u een eerste asielaanvraag in. U gevraagd waarom u initieel steeds verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, verklaarde u dat u bang was voor een deportatie [naar Soedan]. U gevraagd waarom u niet de waarheid zei omtrent uw nationaliteit, daar u stelt echte problemen gekend te hebben in Soedan, verklaarde u – vaagweg en weinig gefundeerd – dat Soedanezen gearresteerd worden, en Eritreeërs niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) – een verklaring die toch wel opmerkelijk te noemen valt, gezien u op 4/10/2017 – 3.5 maand nadat u opgesloten werd, en 8 dagen voordat u een asielaanvraag indiende – nog steeds beweerde Eritrees te zijn (zie 'Registratie gesprek bewoner', punt 1 in administratief dossier). Gevraagd waarom u eerder niet – noch in Frankrijk noch in België – een asielaanvraag indiende, verklaarde u dat u hoorde dat het beste was om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan, gezien ze daar geen mensen terugsturen naar Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U gesteld dat een vrees voor repatriëring an sich uiteraard begrijpelijk is, maar u reeds lange tijd in Europa was, en u opzettelijk niets ondernam om uw verblijf hier veilig te stellen – u startte immers geen enkele procedure op en weigerde asiel te vragen - en de kans op een repatriëring dan ook logischerwijze net groter is, verklaarde u enkel dat het uw eerste keer in Europa was, en u naar anderen luisterde. U gesteld dat het toch wel erg vreemd te noemen valt dat u enerzijds stelt dat u vervolgd wordt in Soedan door de overheid, maar u anderzijds halsstarrig bleef weigeren enig verzoek tot internationale bescherming in te dienen – hoewel u reeds maandenlang vastgehouden werd, en er reeds een poging werd ondernomen om u daadwerkelijk te repatriëren – en nogmaals gevraagd waarom u bleef weigeren een asielaanvraag in te dienen, hoewel u werkelijk een repatriëring zou vrezen, antwoordde u dat mensen in het centrum waar u opgesloten zat, u zeiden dat ze u wel zouden vrijlaten. Gevraagd waarom u dan pas een asielaanvraag indiende bij de tweede poging tot repatriëring, antwoordde u dat u had gemerkt dat mensen die naar de luchthaven gebracht worden, terugkeren naar het centrum indien ze de repatriëring weigeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde ten slotte dat u, wanneer een tweede poging tot repatriëring ondernomen werd, u besepte dat u echt teruggestuurd zou worden. **Uw verklaringen overtuigen niet. Dat u bijna een jaar wachtte om een asielaanvraag in te dienen, consequent leugenachtige verklaringen aflegde omtrent uw afkomst, en pas bij een tweede poging tot repatriëring naar Soedan, nadat u reeds maandenlang in een gesloten centrum verbleef, een eerste keer asiel vroeg, is volstrekt niet verenigbaar met de door u geopperde vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten. Het kan immers niet ingezien worden waarom u willens nillens bleef weigeren enig verzoek tot internationale bescherming in te dienen, en u dit pas deed op het moment dat u een repatriëring niet langer zou kunnen vermijden, hoewel u eveneens beweert te zijn vervolgd door de Soedanese autoriteiten, en vreest te worden gedood, dan wel opgesloten in het geval u naar Soedan zou terugkeren. Uw gedrag geeft enkel blijk van een manifeste onwil om een verzoek tot internationale bescherming te doen, hetgeen niet in overeenstemming te brengen valt met uw huidige geopperde vrees voor vervolging, en vraag om internationale bescherming, dit op een moment dat u inzag dat u niet vrijgelaten zou worden, en een repatriëring naar Soedan niet te vermijden viel.**

Deze vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u geen enkele zinnige reden weet te geven voor de extreme laattijdigheid van de door u ingediende asielaanvraag. Voorgaande bedenkingen hypothekeren dan ook bij voorbaat in negatieve zin de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en 'risico op het lijden van ernstige schade', in het geval u naar Soedan zou terugkeren.

Wat betreft het door u beweerde asielrelaas, voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan op 4/10/2016, dienen volgende vaststellingen gedaan.

U verklaarde een eerste keer opgepakt te zijn op 15/03/2012, te Port Sudan waar u werkte voor een bank, wanneer u er de universiteit 'Red Sea' verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaarde hieromtrent dat u meegenomen werd door agenten van de veiligheidsdienst, die u ondervroegen en gedurende 4 uren vasthielden, en u ervan beschuldigden een opposant en een communist te zijn. U werd nadien vrijgelaten, nadat u een belofte ondertekende dat u niet meer naar die universiteit zou gaan, en geen politieke activiteiten zou onderhouden. De reden voor deze arrestatie bestond erin, zo verklaarde u, dat u bevriend was met twee studenten – een zekere Ali Okud en een zekere Hamza - aan deze universiteit, en dat zij politieke activiteiten onderhielden – zelf onderhield u geen politieke activiteiten stelde u (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en 7). U verklaarde dat uw vrienden lid waren van

een studentenvereniging, en dat een 'soort' van politieke partij is (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verloor uw werk bij de bank – die de Soedanese overheid toebehoorde – niet, maar werd overgeplaatst naar een afdeling van dezelfde bank, te Khartoem. Hoewel er zekere vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent – het is immers volstrekt onduidelijk waarom de veiligheidsagenten precies u arresteerden; u verklaarde geen student te zijn, geen lid van de vereniging te zijn, noch politieke activiteiten te onderhouden; noch valt in te zien wat de veiligheidsagenten zouden bereiken door u gedurende 4 uren vast te houden – dient hoedanook vastgesteld dat deze beweerde, 4-uren durende, detentie bij de veiligheidsdienst te Port Sudan, allerminst 'vervolging' uitmaakt in de zin van de Conventie van Genève, daar deze onvoldoende ernstig is – u werd immers enkel ondervraagd gedurende enkele uren en dan vrijgelaten, en u werd nadien ook niet ontslagen bij de overheidsbank waar u werkte, hoewel ze beweerdelijk van dit incident op de hoogte waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde een tweede keer opgepakt te zijn door agenten van de veiligheidsdienst, in het kader van een manifestatie op 9/12/2012, waarvan u zich in de nabijheid bevond (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U zou opnieuw ondervraagd zijn, u werd er op gewezen dat u eerder reeds eens was opgepakt en het nu al de tweede keer was dat u zich inliet met politieke activiteiten, u werd ervan beschuldigd dat u de mensen afkomstig uit Darfoer steunde, en er werd u gezegd dat u niet langer voor een overheidsbank zou kunnen werken, en ze uw werkgever zouden contacteren opdat u er niet langer zou kunnen werken. U werd de dag nadien opnieuw vrijgelaten verklaarde u. (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Voorts verklaarde u dat uw ondervrager u had gezegd dat hij wel wist dat u geen deel uitmaakte van de manifestanten, maar dat u hen wel steunde. Gevraagd waarom men u dan eigenlijk arresteerde – gezien u eigenlijk niet deelnam aan de manifestatie en de veiligheidsagenten dit klaarblijkelijk ook wisten – eerder dan de personen die daadwerkelijk aan het protesteren waren, verklaarde u – geenszins verhelderend en vaagweg – dat jullie zich na de manifestatie verzamelden, mensen er praatten over wat gaande was, en u daar aanwezig was. Gevraagd of er ook andere personen werden gearresteerd, antwoordde u ontwijkend dat u persoonlijk gearresteerd werd, en 'mensen geslagen werden'. Nadien verklaarde u dat u, wanneer u in detentie was, u anderen zag die gearresteerd werden. Gevraagd hoe het komt dat u nadien nog anderhalve maand lang kon blijven werken bij de overheidsbank – u verklaarde er uw ontslag pas te hebben gekregen op 22/01/2016 – antwoordde u te denken dat de bank het nog niet wist, en u op 22/01/2016 meegedeeld werd dat u ontslagen bent. Het dient opgemerkt dat het geenszins aannemelijk bevonden wordt dat – indien u werkelijk zou geviseerd zijn door de veiligheidsdiensten in Soedan, ze u oppakten hoewel ze zelf te kennen gaven dat ze eigenlijk wel wisten dat u geen deelnam aan de manifestatie, en ze u klaarblijkelijk dermate danig persoonlijk viseerden, dat ze ervoor zorgden dat u uw werk zou verliezen – niet kan worden ingezien waarom dezen hiermee zouden talmen gedurende anderhalve maand.

U verklaarde een derde keer te zijn opgepakt op 27/09/2013, dit in het kader van de manifestaties die plaatsvonden in Khartoem eind september 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde dat u opnieuw vrijgelaten werd op 29/09/2013, er slechts een klein onderzoek plaatsvond, en u opnieuw diende te tekenen dat u dergelijke activiteiten niet meer zou doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 23).

Hoewel uit bovenstaande verklaringen naar voren zou moeten komen dat u persoonlijk geviseerd werd door de Soedanese veiligheidsdiensten – zelfs in die mate dat ze u oppakten op beschuldiging van deelname aan een manifestatie hoewel ze zelf te kennen gaven dat ze weten dat u niet deelnam, en ze ervoor zorgden dat u uw werk verloor, alsook dat u hen tot driemaal toe diende te beloven dat u zich niet langer met politieke activiteiten zou inlaten [hetgeen u in werkelijkheid ook niet echt deed, alle politieke activiteiten waarvan u gewag maakte bestonden enkel uit het praten met studenten die politieke activiteiten onderhielden, zonder dat u zelf lid was van, of actief was voor, enige politieke partij of- beweging] – dient vastgesteld dat, zoals u zelf verklaarde, u wel nog zonder problemen vrij Soedan buiten mocht reizen met uw paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Zo verklaarde u in februari 2016 naar Egypte te zijn gereisd via de luchthaven te Khartoem, en hierbij geen enkel probleem te hebben ondervonden. Dat u – ondanks de meerdere detenties vanwege de veiligheidsdiensten waarvan u gewag maakte – probleemloos het land buiten kon reizen met uw eigen Soedanees paspoort, maakt bovenstaande verklaringen, waaruit naar voren komt dat u in ernstige mate persoonlijk geviseerd zou zijn geweest door de Soedanese veiligheidsdienst en ze een dossier omtrent u bijhielden – geheel onaannemelijk. Immers, het is niet aannemelijk dat de veiligheidsdiensten u danig zouden viseren en het leven moeilijk zouden maken, dit omwille van vermeende oppositieactiviteiten, maar u anderzijds geen strobreed in de weg zouden leggen wanneer u Soedan buiten wou reizen. De vaststelling dat u op 21/04/2016 vrijwillig naar Soedan terugkeerde – gezien de studies die u in Egypte deed, afgelopen waren – wijst er dan ook enkel op dat er toen, in uw hoofde, geenszins sprake was van een 'gegronde vrees voor vervolging',

dan wel een risico op 'het lijden van ernstige schade'. **U verklaarde ook zelf dat u toen geen enkele vrees koesterde, en niet dacht dat u enig probleem zou hebben bij terugkeer** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het geheel van uw verklaringen is danig onaannemelijk – zo zou u persoonlijk gevisieerd zijn door de veiligheidsdiensten, door hen zijn geslagen, van communisme beschuldigd, en door hun toedoen uw werk verloren hebben; de beschuldiging waarvan u gewag maakt is ernstig, hoewel u in werkelijkheid geen (noemenswaardige) oppositiepraktijken uitvoerde, noch politieke activiteiten onderhield – maar anderzijds zou u geen enkel probleem hebben gekend wanneer u met uw eigen paspoort Soedan buiten wou reizen. Dit overtuigt niet. De vaststelling dat u na uw verblijf in Egypte, vrijwillig en klaarblijkelijk zonder enige vrees te koesteren, naar Soedan terugkeerde, bevestigt enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de door u geopperde vervolging, voorafgaand aan uw verblijf in Egypte tot 21/04/2016.

U verklaarde dat u, tijdens uw verblijf te Egypte, de gekende Soedanese oppositiefiguur Sadiq El Mahdi heeft ontmoet (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U legde hiervan tevens een foto neer die u met uw eigen gsm nam, waarop u te zien valt samen met Sadiq El Mahdi. U verklaarde dat u hem ontmoette op een polowedstrijd nadat u een afspraak had gemaakt met hem, en jullie gedurende een 2-tal uren gepraat hebben met elkaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). **U verklaarde verder dat de bodyguard van de zoon van Sadiq El Mahdi ook voor de Soedanese veiligheidsdiensten werkte, en deze een foto nam van u samen met Sadiq El Mahdi.** Wanneer u na deze ontmoeting naar Soedan terugkeerde, en aankwam op de luchthaven te Khartoem, werd u evenwel gearresteerd door veiligheidsagenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde dat ze aan u foto's toonden waarop u te zien viel samen met Sadiq El Mahdi, en u daarop in een cel gestoken werd in het hoofdkantoor van de Soedanese veiligheidsdienst. De dag nadien werd u geslagen door een veiligheidsagent, zo verklaarde u, en in de avond werd u naar een andere kamer gebracht waar u door veiligheidsagenten verkracht zou zijn geweest – ze zouden hierbij zelfs uw mond en oren gepenetreerd hebben – terwijl dit hele gebeuren gefilmd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). U verklaarde voorts dat u er dagelijks gemarteld werd, en ze u uiteindelijk zeiden dat u voor hen moest gaan werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U weigerde eerst met hen samen te werken, waarop ze u zeiden dat, indien u dit weigerde, ze de video die ze hadden, zouden gebruiken. Gevraagd wat ze dan met die video dreigden te doen, verklaarde u dat ze het in de media zouden brengen, alsook aan uw vrouw zouden tonen. Ter bevestiging gevraagd of ze ermee dreigden die video in de media te brengen, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat ze het zouden posten op een publieke plek. Gevraagd of men dan ook niet de veiligheidsagenten zou kunnen zien in die video, verklaarde u – vaagweg – dat u de video zelf niet zag. Gevraagd waarom de Soedanese veiligheidsdienst zoiets zou doen – een video publiek maken waarin te zien valt dat diezelfde Soedanese veiligheidsdienst hun gevangenen martelt en verkracht – gezien zoiets niet meteen een goede zaak zou zijn voor de Soedanese veiligheidsdienst, antwoordde u ontwijkend dat iedereen in Soedan weet wat ze doen, en u bang was voor uw reputatie. **Deze verklaringen overtuigen niet – dat de Soedanese veiligheidsdienst uit eigen initiatief een video zou publiek maken waarop te zien valt dat dezen hun gevangenen martelen en verkrachten, is allesbehalve aannemelijk of geloofwaardig.** Gevraagd hoe u weet wie de foto's van u en Sadiq El Mahdi nam, die in handen waren van de Soedanese veiligheidsdiensten – u verklaarde eerder tijdens het gehoor immers dat de bodyguard van Sadiq El Mahdi zijn zoon voor de veiligheidsdiensten werkte, en foto's nam van u en Sadiq El Mahdi (zie gehoorverslag CGVS, p. 13) – antwoordde u, verbazend genoeg, dat u tot op heden niet weet hoe dat kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U geconfronteerd met uw eerdere verklaring – dat de bodyguard van Sadiq El Mahdi zijn zoon voor de veiligheidsdiensten werkte, en foto's nam van u en Sadiq El Mahdi – wist u enkel te zeggen dat u niet zeker bent wie hen die foto's toestuurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Uw verklaringen weten niet te overtuigen – u gaf eerder immers aan dat deze bodyguard voor de veiligheidsdiensten werkte, en hij er foto's van u en Sadiq El Mahdi maakte. Indien u werkelijk niet zou weten hoe de Soedanese veiligheidsdienst in bezit kwam van deze foto's, kan dan ook niet worden ingezien waarom u op heden wel zou weten dat deze bodyguard voor de Soedanese veiligheidsdiensten werkt. U verklaarde verder dat u in september 2016 een eerste keer werd door de veiligheidsdiensten gevraagd werd om voor hen te werken – u zou een valse getuigenis moeten afleggen in het kader van een proces tegen een persoon die ervan werd beschuldigd een politieagent te hebben gedood (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u eerder niet poogde Soedan te ontvluchten, verklaarde u de kans daartoe niet te hebben gehad. Gevraagd of u niet eerder naar uw oom - die uiteindelijk hielp bij het verlaten van het land in oktober 2016 – kon gaan, in plaats van te wachten tot u effectief een opdracht opgelegd kreeg vanwege de veiligheidsdiensten, verklaarde u dat het vanaf de maand juli steeds erger werd, en u toen ook uw job kwijt was. U erop gewezen dat u verklaarde gedurende een week te zijn opgesloten, gemarteld en verkracht in de loop van de maand april, en gevraagd of dergelijke feiten niet volstonden om te beslissen het land te verlaten, verklaarde u vaagweg dat u er wel over nadacht, maar zich afvroeg hoe u

dat zou moeten doen. Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen niet weten te overtuigen. Immers, dat u er, ondanks de gruwel van de vervolgingsfeiten waarvan u gewag maakt, pas aan zou hebben gedacht om weg te gaan uit Soedan, omdat 'het steeds erger werd en u uw job kwijt was' zijn verklaringen wars van enige doorleefdheid. Na uw beweerde detentie in de maand april, zo verklaarde u, diende u zich immers enkel tweewekelijks aan te melden bij de veiligheidsdiensten, en u verloor uw job op 15/06/2016 (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en 21). Dat u, dit gegeven zijnde, pas in de maand juli zou beginnen overwegen zijn het land te verlaten, dit 'omdat het steeds erger werd en u uw job kwijt was' – hoewel niet ingezien kan worden hoe een tweewekelijkse aanmelding, en het verliezen van uw job, erger zou kunnen zijn voor u dan, gedurende een week, in detentie gemarteld en verkracht te worden – overtuigt allerminst, en geeft geenszins blijk van echte, doorleefde, ervaringen. Dat u voorts niet geweten zou hebben hoe u het land moest verlaten, overtuigt evenmin, daar u er, nadat u uw eerste opdracht kreeg van de veiligheidsdiensten, klaarblijkelijk wel snel genoeg in slaagde het land te verlaten, opdat u deze niet zou moeten uitvoeren. Hieromtrent kan nog worden opgemerkt dat u, tijdens het gehoor dat van u werd afgenomen door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer u uw asielaanvraag indiende, nog verklaarde dat u deze opdracht gekregen had, twee dagen voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan (zie 'Vragenlijst CGVS', punt 5). U hiermee geconfronteerd, en gesteld dat u tijdens het gehoor voor het CGVS van een langere periode gewag maakt, antwoordde u dat u tijdens het gehoor voor het CGVS sprak over 3 à 4 dagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U dit bevestigd, en gevraagd hoe het dan komt dat dit verschilt met uw vorige verklaringen hieromtrent, negeerde u de tegenstrijdigheid waarmee u werd geconfronteerd en stelde u dat u zich herinnert dat u er ging tekenen op een zaterdag, en u dan twee dagen later, op maandag, het land verliet. Ter bevestiging gevraagd of u het land verliet op een maandag, antwoordde u bevestigend. U erop gewezen dat de door u opgegeven vertrekdatum uit Soedan – 4/10/2016 – een dinsdag was, verklaarde u plots dat u er niet meer zeker van bent of het maandag of dinsdag was, maar het zeker 4/10/2016 was. Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen. Immers, dat u zich klaarblijkelijk niet meer zou herinneren na hoeveel dagen, nadat u uw eerste opdracht kreeg van de Soedanese veiligheidsdiensten, u het land kon verlaten, en u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt, is geenszins aannemelijk, gezien dit – in de context van de door u geschetste omstandigheden – cruciale en levensbepalende dagen geweest zouden moeten zijn. U slaagde er immers ternauwernood in te ontsnappen uit de handen van de veiligheidsdiensten, en diende uw land, familie, vrouw en kind achter te laten. Dat u, dit gegeven zijnde, tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het aantal dagen dat u nog in Soedan verbleef, nadat u deze opdracht gekregen had van de Soedanese veiligheidsdiensten, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volledigheidshalve dient ook vermeld dat u, wanneer u in het kader van de eerste poging tot repatriëring naar Soedan, gehoord werd met het oog op beoordeling van het artikel 3 EVRM, u als enige reden waarom u niet naar Soedan kan terugkeren, opgaf dat u op 27/09/2013 zou hebben deelgenomen aan een manifestatie, en ze u daarom bij terugkeer zouden zoeken (zie 'Registratie Gesprek bewoner', punt in administratief dossier) – dit bevestigt enkel het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de vervolging waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest na uw terugkeer uit Egypte naar Soedan – gezien de door u genoemde deelname aan de manifestatie op 27/09/2013, allerminst het zwaartepunt vormt van het asielrelaas waarvan u op heden gewag maakt.

Tot slot dient opgemerkt dat ook uw verklaringen betreffende de wijze waarop u beweerdelijk Soedan wist te verlaten via de internationale luchthaven te Khartoem, geenszins weten te overtuigen.

U verklaarde dat u het land kon verlaten nadat u een Schengenvisum had bemachtigd, en uw oom alles voor dit visum zou hebben geregeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde verder dat u enkel vingerafdrukken diende te geven, uw oom u nadien opbelde om u te zeggen op welke datum u zou reizen, en u een telefoonnummer gaf. U zou voorts via een achterdeur de luchthaven te Khartoem zijn binnengekomen, met de hulp van een persoon met wie dit alles vooraf was afgesproken, die uw paspoort ergens meenam, en u naar de gate van het vliegtuig bracht nadat hij terugkwam. Gevraagd wie dat was, die persoon met wie u via een achterdeur binnenging in luchthaven, verklaarde u hem niet te kennen, enkel zijn telefoonnummer te hebben gekregen, en u hem niet durfde te vragen wie hij was, of wat zijn functie was (zie gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Gevraagd of uw oom deze persoon dan kende, antwoordde u bevestigend en voegde u er – uiterst vaag – aan toe dat hij iemand kende, die hem kende. U om verdere verduidelijking gevraagd, verklaarde u – wederom uitblinkend in vaagheid – dat uw oom 'alles' deed, en uw oom 'contacten' heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd welke contacten, antwoordde u niets te weten, dat uw oom u uw paspoort en vliegticket gaf de dag voor vertrek, u hem toen vroeg hoe u zou passeren via de luchthaven, en uw oom u enkel zei dat u wel zou

zien wat u moet doen, en u het telefoonnummer moest opbellen dat hij u gaf. Gevraagd of u hem dan niet vroeg hoe het zou verlopen, en wie deze contacten van uw oom waren, gezien u uw eigen veiligheid op het spel zette, antwoordde u dat uw oom u enkel zei dat 'die kerel' u wel zou helpen. Gevraagd of u niet insisterde, gezien u uw veiligheid en vrijheid op het spel zette, antwoordde u – plots uw verklaringen lichtjes wijzigend – dat uw oom u wel zei dat u geen controle zou passeren en het veilig zou zijn. Gevraagd of u hem dan niet vroeg wie deze persoon was die u zou begeleiden op de luchthaven, verklaarde u dat zelfs uw oom dat niet wist, 'ze' zeiden dat hij ok was, hij betaald werd en hij wist hoe het te doen.

Uw verklaringen, waaruit een volledige, en frappante, onwetendheid blijkt betreffende de manier waarop u, dan wel uw oom, er in slaagde de nodige contacten te leggen met bepaald veiligheidspersoneel in de luchthaven, overtuigen geenszins. Dat u – het door u beweerde asielrelaas in gedachten – zonder enige logische vragen te stellen, zonder meer uw lot in handen zou leggen van 'iemand' die u zou helpen in de luchthaven – nota bene dezelfde luchthaven waar u door veiligheidsagenten gearresteerd zou zijn geweest in april 2016 – terwijl u, met uw eigen paspoort, het land wou verlaten, is geenszins overtuigend, noch geloofwaardig. Dat u voorts nagenoeg niets zou weten over de manier waarop uw oom dit alles opgezet zou hebben, is danig weinig aannemelijk dat er verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielrelaas. **Dit gegeven zijnde, kan er dan ook geenszins geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Soedan zou verlaten hebben. Er kan enkel objectief vastgesteld worden dat u Soedan via de internationale luchthaven van Khartoem verliet, dit met uw eigen paspoort, en een visum dat u toeliet om naar Frankrijk te reizen (zie visuminformatie in administratief dossier).**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag. Derhalve heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De twee door u neergelegde foto's, waarop u te zien valt samen met Sadiq El Mahdi, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat, nadat Sadiq El Mahdi inderdaad naar Egypte vluchtte, hij op 26/01/2017 uit eigen beweging naar Soedan terugkeerde, en hij tot op heden opnieuw in Soedan verblijft. U gevraagd of deze foto's, nog steeds problematisch zouden zijn, gezien Sadiq El Mahdi op heden reeds naar Soedan terugkeerde en hij niet gearresteerd werd, verklaarde u dat hij wel gearresteerd werd en een maand vast zat (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Het kan enkel worden opgemerkt, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat Sadiq El Mahdi op 26/01/2017 aankwam te Khartoem, geenszins gearresteerd werd, maar er een publieke toespraak gaf op het Alhijrah plein te Omdurman, voor duizenden aanwezigen, waarbij hij uitlegde dat zijn tweejarige aanwezigheid nodig was om de oppositiekrachten te verenigen rond zijn oproep tot vreedzame onderhandelingen. Voorts dient opgemerkt dat, op grond van bovenstaande vaststellingen, hoedanook niet geloofwaardig bevonden wordt dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw (korte) ontmoeting met Sadiq El Mahdi, of dat dezen in het bezit zouden zijn van foto's waarop u met deze oppositiefiguur te zien valt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht.

2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze

beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Vooreerst dient opgemerkt dat de extreme laattijdigheid van uw asielaanvraag, en uw onvermogen daartoe een enigszins redelijke en overtuigende verklaring te bieden, volstrekt niet verenigbaar is met een ‘gegronde vrees voor vervolging’, noch met een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’.

Zo dient vastgesteld dat u Soedan reeds verliet op datum van 4 oktober 2016 (zie ‘Verklaring DVZ, p. 10 en gehoorverslag CGVS, p. 13 en 22), u daarna tot november 2016 te Frankrijk verbleef – **zonder dat u er om internationale bescherming verzocht** – u nadien gedurende 20 dagen te België verbleef – **zonder dat u er om internationale bescherming verzocht** – u dan opnieuw terugkeerde naar Frankrijk in december 2016 en er bleef tot april 2017 – **opnieuw zonder enige asielaanvraag in te dienen** – en u nadien terug naar België ging. **In België werd u – zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier – een 7-tal keren gecontroleerd door de politie [28/11/2016 te Brussel, 1/12/2016 te Leuven, 25/04/2017 te Brussel, 5/05/2017 te Brugge, 19/05/2017 te Wetteren, 16/06/2017 te Heusden Zolder, en ten slotte op 20/06/2017 te Zeebrugge]. Bij elk van deze controles verklaarde u de Eritrese nationaliteit te bezitten, en u gaf nooit gevolg aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Nadat u op 20/06/2017 te Zeebrugge, in een trailer waar u was in geklommen, betrappt werd door de politie, werd u opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge, met het oog op verwijdering. Ook toen diende u geen enkel verzoek in om internationale bescherming te kunnen verkrijgen. Op 25/09/2017 werd een laissez-passer op uw naam afgeleverd, vanwege de Soedaneese autoriteiten. U diende toen geen asielaanvraag in. Er werd een eerste poging om u naar Soedan te repatriëren georganiseerd op 4/10/2017 – u zou op een vliegtuig worden gezet op 7/10/2017. Ook toen diende u geen enkel verzoek in om internationale bescherming te kunnen verkrijgen. Op 12/10/2017 werd een tweede poging om u naar Soedan te repatriëren, georganiseerd – u zou op een vliegtuig worden gezet op 14/10/2017. Pas toen diende u een eerste asielaanvraag in. U gevraagd waarom u initieel steeds verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, verklaarde u dat u bang was voor een deportatie [naar Soedan]. U gevraagd waarom u niet de waarheid zei omtrent uw nationaliteit, daar u stelt echte problemen gekend te hebben in Soedan, verklaarde u – vaagweg en weinig gefundeerd – dat Soedanezen gearresteerd worden, en Eritreeërs niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) – een verklaring die toch wel opmerkelijk te noemen valt, gezien u op 4/10/2017 – 3.5 maand nadat u opgesloten werd, en 8 dagen voordat u een asielaanvraag indiende – nog steeds beweerde Eritrees te zijn (zie ‘Registratie gesprek bewoner’, punt 1 in administratief dossier). Gevraagd waarom u eerder niet – noch in Frankrijk noch in België – een asielaanvraag indiende, verklaarde u dat u hoorde dat het beste was om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan, gezien ze daar geen mensen terugsturen naar Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U**

gesteld dat een vrees voor repatriëring an sich uiteraard begrijpelijk is, maar u reeds lange tijd in Europa was, en u opzettelijk niets ondernam om uw verblijf hier veilig te stellen – u startte immers geen enkele procedure op en weigerde asiel te vragen - en de kans op een repatriëring dan ook logischerwijze net groter is, verklaarde u enkel dat het uw eerste keer in Europa was, en u naar anderen luisterde. U gesteld dat het toch wel erg vreemd te noemen valt dat u enerzijds stelt dat u vervolgd wordt in Soedan door de overheid, maar u anderzijds halsstarrig bleef weigeren enig verzoek tot internationale bescherming in te dienen – hoewel u reeds maandenlang vastgehouden werd, en er reeds een poging werd ondernomen om u daadwerkelijk te repatriëren – en nogmaals gevraagd waarom u bleef weigeren een asielaanvraag in te dienen, hoewel u werkelijk een repatriëring zou vrezen, antwoordde u dat mensen in het centrum waar u opgesloten zat, u zeiden dat ze u wel zouden vrijlaten. Gevraagd waarom u dan pas een asielaanvraag indiende bij de tweede poging tot repatriëring, antwoordde u dat u had gemerkt dat mensen die naar de luchthaven gebracht worden, terugkeren naar het centrum indien ze de repatriëring weigeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde ten slotte dat u, wanneer een tweede poging tot repatriëring ondernomen werd, u beseftte dat u echt teruggestuurd zou worden. **Uw verklaringen overtuigen niet. Dat u bijna een jaar wachtte om een asielaanvraag in te dienen, consequent leugenachtige verklaringen aflegde omtrent uw afkomst, en pas bij een tweede poging tot repatriëring naar Soedan, nadat u reeds maandenlang in een gesloten centrum verbleef, een eerste keer asiel vroeg, is volstrekt niet verenigbaar met de door u geopperde vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten. Het kan immers niet ingezien worden waarom u willens nillens bleef weigeren enig verzoek tot internationale bescherming in te dienen, en u dit pas deed op het moment dat u een repatriëring niet langer zou kunnen vermijden, hoewel u eveneens beweert te zijn vervolgd door de Soedanese autoriteiten, en vreest te worden gedood, dan wel opgesloten in het geval u naar Soedan zou terugkeren. Uw gedrag geeft enkel blijk van een manifeste onwil om een verzoek tot internationale bescherming te doen, hetgeen niet in overeenstemming te brengen valt met uw huidige geopperde vrees voor vervolging, en vraag om internationale bescherming, dit op een moment dat u inzag dat u niet vrijgelaten zou worden, en een repatriëring naar Soedan niet te vermijden viel.**

Deze vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u geen enkele zinnige reden weet te geven voor de extreme laattijdigheid van de door u ingediende asielaanvraag. Voorgaande bedenkingen hypothekeren dan ook bij voorbaat in negatieve zin de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en 'risico op het lijden van ernstige schade', in het geval u naar Soedan zou terugkeren.

Wat betreft het door u beweerde asielrelaas, voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan op 4/10/2016, dienen volgende vaststellingen gedaan.

U verklaarde een eerste keer opgepakt te zijn op 15/03/2012, te Port Sudan waar u werkte voor een bank, wanneer u er de universiteit 'Red Sea' verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaarde hieromtrent dat u meegenomen werd door agenten van de veiligheidsdienst, die u ondervroegen en gedurende 4 uren vasthielden, en u ervan beschuldigden een opposant en een communist te zijn. U werd nadien vrijgelaten, nadat u een belofte ondertekende dat u niet meer naar die universiteit zou gaan, en geen politieke activiteiten zou onderhouden. De reden voor deze arrestatie bestond erin, zo verklaarde u, dat u bevriend was met twee studenten – een zekere Ali Okud en een zekere Hamza - aan deze universiteit, en dat zij politieke activiteiten onderhielden – zelf onderhield u geen politieke activiteiten stelde u (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en 7). U verklaarde dat uw vrienden lid waren van een studentenvereniging, en dat een 'soort' van politieke partij is (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verloor uw werk bij de bank – die de Soedanese overheid toebehoorde – niet, maar werd overgeplaatst naar een afdeling van dezelfde bank, te Khartoem. Hoewel er zekere vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent – het is immers volstrekt onduidelijk waarom de veiligheidsagenten precies u arresteerden; u verklaarde geen student te zijn, geen lid van de vereniging te zijn, noch politieke activiteiten te onderhouden; noch valt in te zien wat de veiligheidsagenten zouden bereiken door u gedurende 4 uren vast te houden – dient hoedanook vastgesteld dat deze beweerde, 4-uren durende, detentie bij de veiligheidsdienst te Port Sudan, allerm minst 'vervolging' uitmaakt in de zin van de Conventie van Genève, daar deze onvoldoende ernstig is – u werd immers enkel ondervraagd gedurende enkele uren en dan vrijgelaten, en u werd nadien ook niet ontslagen bij de overheidsbank waar u werkte, hoewel ze beweerdelijk van dit incident op de hoogte waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde een tweede keer opgepakt te zijn door agenten van de veiligheidsdienst, in het kader van een manifestatie op 9/12/2012, waarvan u zich in de nabijheid bevond (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U zou opnieuw ondervraagd zijn, u werd er op gewezen dat u eerder reeds eens was opgepakt en het nu al de tweede keer was dat u zich inliet met politieke

activiteiten, u werd ervan beschuldigd dat u de mensen afkomstig uit Darfoer steunde, en er werd u gezegd dat u niet langer voor een overheidsbank zou kunnen werken, en ze uw werkgever zouden contacteren opdat u er niet langer zou kunnen werken. U werd de dag nadien opnieuw vrijgelaten verklaarde u. (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Voorts verklaarde u dat uw ondervrager u had gezegd dat hij wel wist dat u geen deel uitmaakte van de manifestanten, maar dat u hen wel steunde. Gevraagd waarom men u dan eigenlijk arresteerde – gezien u eigenlijk niet deelnam aan de manifestatie en de veiligheidsagenten dit klaarblijkelijk ook wisten – eerder dan de personen die daadwerkelijk aan het protesteren waren, verklaarde u – geenszins verhelderend en vaagweg – dat jullie zich na de manifestatie verzamelden, mensen er praatten over wat gaande was, en u daar aanwezig was. Gevraagd of er ook andere personen werden gearresteerd, antwoordde u ontwijkend dat u persoonlijk gearresteerd werd, en ‘mensen geslagen werden’. Nadien verklaarde u dat u, wanneer u in detentie was, u anderen zag die gearresteerd werden. Gevraagd hoe het komt dat u nadien nog anderhalve maand lang kon blijven werken bij de overheidsbank – u verklaarde er uw ontslag pas te hebben gekregen op 22/01/2016 – antwoordde u te denken dat de bank het nog niet wist, en u op 22/01/2016 meegedeeld werd dat u ontslagen bent. Het dient opgemerkt dat het geenszins aannemelijk bevonden wordt dat – indien u werkelijk zou geviseerd zijn door de veiligheidsdiensten in Soedan, ze u oppakten hoewel ze zelf te kennen gaven dat ze eigenlijk wel wisten dat u geen deelnam aan de manifestatie, en ze u klaarblijkelijk dermate danig persoonlijk viseerden, dat ze ervoor zorgden dat u uw werk zou verliezen – niet kan worden ingezien waarom dezen hiermee zouden talmen gedurende anderhalve maand.

U verklaarde een derde keer te zijn opgepakt op 27/09/2013, dit in het kader van de manifestaties die plaatsvonden in Khartoem eind september 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde dat u opnieuw vrijgelaten werd op 29/09/2013, er slechts een klein onderzoek plaatsvond, en u opnieuw diende te tekenen dat u dergelijke activiteiten niet meer zou doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 23).

Hoewel uit bovenstaande verklaringen naar voren zou moeten komen dat u persoonlijk geviseerd werd door de Soedanese veiligheidsdiensten – zelfs in die mate dat ze u oppakten op beschuldiging van deelname aan een manifestatie hoewel ze zelf te kennen gaven dat ze weten dat u niet deelnam, en ze ervoor zorgden dat u uw werk verloor, alsook dat u hen tot driemaal toe diende te beloven dat u zich niet langer met politieke activiteiten zou inlaten [hetgeen u in werkelijkheid ook niet echt deed, alle politieke activiteiten waarvan u gewag maakte bestonden enkel uit het praten met studenten die politieke activiteiten onderhielden, zonder dat u zelf lid was van, of actief was voor, enige politieke partij of- beweging] – dient vastgesteld dat, zoals u zelf verklaarde, u wel nog zonder problemen vrij Soedan buiten mocht reizen met uw paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Zo verklaarde u in februari 2016 naar Egypte te zijn gereisd via de luchthaven te Khartoem, en hierbij geen enkel probleem te hebben ondervonden. **Dat u – ondanks de meerdere detenties vanwege de veiligheidsdiensten waarvan u gewag maakte – probleemloos het land buiten kon reizen met uw eigen Soedanees paspoort, maakt bovenstaande verklaringen, waaruit naar voren komt dat u in ernstige mate persoonlijk geviseerd zou zijn geweest door de Soedanese veiligheidsdienst en ze een dossier omtrent u bijhielden – geheel onaannemelijk. Immers, het is niet aannemelijk dat de veiligheidsdiensten u danig zouden viseren en het leven moeilijk zouden maken, dit omwille van vermeende oppositieactiviteiten, maar u anderzijds geen strobreed in de weg zouden leggen wanneer u Soedan buiten wou reizen. De vaststelling dat u op 21/04/2016 vrijwillig naar Soedan terugkeerde – gezien de studies die u in Egypte deed, afgelopen waren – wijst er dan ook enkel op dat er toen, in uw hoofde, geenszins sprake was van een ‘gegronde vrees voor vervolging’, dan wel een risico op ‘het lijden van ernstige schade’. U verklaarde ook zelf dat u toen geen enkele vrees koesterde, en niet dacht dat u enig probleem zou hebben bij terugkeer** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het geheel van uw verklaringen is danig onaannemelijk – zo zou u persoonlijk geviseerd zijn door de veiligheidsdiensten, door hen zijn geslagen, van communisme beschuldigd, en door hun toedoen uw werk verloren hebben; de beschuldiging waarvan u gewag maakt is ernstig, hoewel u in werkelijkheid geen (noemenswaardige) oppositiepraktijken uitvoerde, noch politieke activiteiten onderhield – maar anderzijds zou u geen enkel probleem hebben gekend wanneer u met uw eigen paspoort Soedan buiten wou reizen. Dit overtuigt niet. De vaststelling dat u na uw verblijf in Egypte, vrijwillig en klaarblijkelijk zonder enige vrees te koesteren, naar Soedan terugkeerde, bevestigt enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de door u geopperde vervolging, voorafgaand aan uw verblijf in Egypte tot 21/04/2016.

U verklaarde dat u, tijdens uw verblijf te Egypte, de gekende Soedanese oppositiefiguur Sadiq El Mahdi heeft ontmoet (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U legde hiervan tevens een foto neer die u met uw eigen gsm nam, waarop u te zien valt samen met Sadiq El Mahdi. U verklaarde dat u hem ontmoette op

een polowedstrijd nadat u een afspraak had gemaakt met hem, en jullie gedurende een 2-tal uren gepraat hebben met elkaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). **U verklaarde verder dat de bodyguard van de zoon van Sadiq El Mahdi ook voor de Soedanese veiligheidsdiensten werkte, en deze een foto nam van u samen met Sadiq El Mahdi.** Wanneer u na deze ontmoeting naar Soedan terugkeerde, en aankwam op de luchthaven te Khartoem, werd u evenwel gearresteerd door veiligheidsagenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde dat ze aan u foto's toonden waarop u te zien viel samen met Sadiq El Mahdi, en u daarop in een cel gestoken werd in het hoofdkantoor van de Soedanese veiligheidsdienst. De dag nadien werd u geslagen door een veiligheidsagent, zo verklaarde u, en in de avond werd u naar een andere kamer gebracht waar u door veiligheidsagenten verkracht zou zijn geweest – ze zouden hierbij zelfs uw mond en oren gepenetreerd hebben – terwijl dit hele gebeuren gefilmd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). U verklaarde voorts dat u er dagelijks gemarteld werd, en ze u uiteindelijk zeiden dat u voor hen moest gaan werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U weigerde eerst met hen samen te werken, waarop ze u zeiden dat, indien u dit weigerde, ze de video die ze hadden, zouden gebruiken. Gevraagd wat ze dan met die video dreigden te doen, verklaarde u dat ze het in de media zouden brengen, alsook aan uw vrouw zouden tonen. Ter bevestiging gevraagd of ze ermee dreigden die video in de media te brengen, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat ze het zouden posten op een publieke plek. Gevraagd of men dan ook niet de veiligheidsagenten zou kunnen zien in die video, verklaarde u – vaagweg – dat u de video zelf niet zag. Gevraagd waarom de Soedanese veiligheidsdienst zo iets zou doen – een video publiek maken waarin te zien valt dat diezelfde Soedanese veiligheidsdienst hun gevangenen martelt en verkracht – gezien zo iets niet meteen een goede zaak zou zijn voor de Soedanese veiligheidsdienst, antwoordde u ontwijkend dat iedereen in Soedan weet wat ze doen, en u bang was voor uw reputatie.

Deze verklaringen overtuigen niet – dat de Soedanese veiligheidsdienst uit eigen initiatief een video zou publiek maken waarop te zien valt dat dezen hun gevangenen martelen en verkrachten, is allesbehalve aannemelijk of geloofwaardig. Gevraagd hoe u weet wie de foto's van u en Sadiq El Mahdi nam, die in handen waren van de Soedanese veiligheidsdiensten – u verklaarde eerder tijdens het gehoor immers dat de bodyguard van Sadiq El Mahdi zijn zoon voor de veiligheidsdiensten werkte, en foto's nam van u en Sadiq El Mahdi (zie gehoorverslag CGVS, p. 13) – antwoordde u, verbazend genoeg, dat u tot op heden niet weet hoe dat kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U geconfronteerd met uw eerdere verklaring – dat de bodyguard van Sadiq El Mahdi zijn zoon voor de veiligheidsdiensten werkte, en foto's nam van u en Sadiq El Mahdi – wist u enkel te zeggen dat u niet zeker bent wie hen die foto's toestuurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Uw verklaringen weten niet te overtuigen – u gaf eerder immers aan dat deze bodyguard voor de veiligheidsdiensten werkte, en hij er foto's van u en Sadiq El Mahdi maakte. Indien u werkelijk niet zou weten hoe de Soedanese veiligheidsdienst in bezit kwam van deze foto's, kan dan ook niet worden ingezien waarom u op heden wel zou weten dat deze bodyguard voor de Soedanese veiligheidsdiensten werkt. U verklaarde verder dat u in september 2016 een eerste keer werd door de veiligheidsdiensten gevraagd werd om voor hen te werken – u zou een valse getuigenis moeten afleggen in het kader van een proces tegen een persoon die ervan werd beschuldigd een politieagent te hebben gedood (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u eerder niet poogde Soedan te ontvluchten, verklaarde u de kans daartoe niet te hebben gehad. Gevraagd of u niet eerder naar uw oom - die uiteindelijk hielp bij het verlaten van het land in oktober 2016 – kon gaan, in plaats van te wachten tot u effectief een opdracht opgelegd kreeg vanwege de veiligheidsdiensten, verklaarde u dat het vanaf de maand juli steeds erger werd, en u toen ook uw job kwijt was. U erop gewezen dat u verklaarde gedurende een week te zijn opgesloten, gemarteld en verkracht in de loop van de maand april, en gevraagd of dergelijke feiten niet volstonden om te beslissen het land te verlaten, verklaarde u vaagweg dat u er wel over nadacht, maar zich afvroeg hoe u dat zou moeten doen. Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen niet weten te overtuigen. Immers, dat u er, ondanks de gruwel van de vervolgingsfeiten waarvan u gewag maakt, pas aan zou hebben gedacht om weg te gaan uit Soedan, omdat 'het steeds erger werd en u uw job kwijt was' zijn verklaringen wars van enige doorleefdheid. Na uw beweerde detentie in de maand april, zo verklaarde u, diende u zich immers enkel tweewekelijks aan te melden bij de veiligheidsdiensten, en u verloor uw job op 15/06/2016 (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en 21). Dat u, dit gegeven zijnde, pas in de maand juli zou beginnen overwegen zijn het land te verlaten, dit 'omdat het steeds erger werd en u uw job kwijt was' – hoewel niet ingezien kan worden hoe een tweewekelijkse aanmelding, en het verliezen van uw job, erger zou kunnen zijn voor u dan, gedurende een week, in detentie gemarteld en verkracht te worden – overtuigt allerminst, en geeft geenszins blijk van echte, doorleefde, ervaringen. Dat u voorts niet geweten zou hebben hoe u het land moest verlaten, overtuigt evenmin, daar u er, nadat u uw eerste opdracht kreeg van de veiligheidsdiensten, klaarblijkelijk wel snel genoeg in slaagde het land te verlaten, opdat u deze niet zou moeten uitvoeren. Hieromtrent kan nog worden opgemerkt dat u, tijdens het gehoor dat van u werd afgenomen door een medewerker van de Dienst Vreemdelingen zaken, wanneer u uw asielaanvraag indiende, nog verklaarde dat u deze opdracht gekregen had, twee dagen

voorafgaand aan uw vertrek uit Soedan (zie 'Vragenlijst CGVS', punt 5). U hiermee geconfronteerd, en gesteld dat u tijdens het gehoor voor het CGVS van een langere periode gewag maakt, antwoordde u dat u tijdens het gehoor voor het CGVS sprak over 3 à 4 dagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U dit bevestigd, en gevraagd hoe het dan komt dat dit verschilt met uw vorige verklaringen hieromtrent, negeerde u de tegenstrijdigheid waarmee u werd geconfronteerd en stelde u dat u zich herinnert dat u er ging tekenen op een zaterdag, en u dan twee dagen later, op maandag, het land verliet. Ter bevestiging gevraagd of u het land verliet op een maandag, antwoordde u bevestigend. U erop gewezen dat de door u opgegeven vertrekdatum uit Soedan – 4/10/2016 – een dinsdag was, verklaarde u plots dat u er niet meer zeker van bent of het maandag of dinsdag was, maar het zeker 4/10/2016 was. Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen. Immers, dat u zich klaarblijkelijk niet meer zou herinneren na hoeveel dagen, nadat u uw eerste opdracht kreeg van de Soedanese veiligheidsdiensten, u het land kon verlaten, en u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt, is geenszins aannemelijk, gezien dit – in de context van de door u geschetste omstandigheden – cruciale en levensbepalende dagen geweest zouden moeten zijn. U slaagde er immers ternauwernood in te ontsnappen uit de handen van de veiligheidsdiensten, en diende uw land, familie, vrouw en kind achter te laten. Dat u, dit gegeven zijnde, tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het aantal dagen dat u nog in Soedan verbleef, nadat u deze opdracht gekregen had van de Soedanese veiligheidsdiensten, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volledigheidshalve dient ook vermeld dat u, wanneer u in het kader van de eerste poging tot repatriëring naar Soedan, gehoord werd met het oog op beoordeling van het artikel 3 EVRM, u als enige reden waarom u niet naar Soedan kan terugkeren, opgaf dat u op 27/09/2013 zou hebben deelgenomen aan een manifestatie, en ze u daarom bij terugkeer zouden zoeken (zie 'Registratie Gesprek bewoner', punt in administratief dossier) – dit bevestigt enkel het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de vervolging waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest na uw terugkeer uit Egypte naar Soedan – gezien de door u genoemde deelname aan de manifestatie op 27/09/2013, allerminst het zwaartepunt vormt van het asielrelaas waarvan u op heden gewag maakt.

Tot slot dient opgemerkt dat ook uw verklaringen betreffende de wijze waarop u beweerdelijk Soedan wist te verlaten via de internationale luchthaven te Khartoem, geenszins weten te overtuigen.

U verklaarde dat u het land kon verlaten nadat u een Schengenvisum had bemachtigd, en uw oom alles voor dit visum zou hebben geregeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde verder dat u enkel vingerafdrukken diende te geven, uw oom u nadien opbelde om u te zeggen op welke datum u zou reizen, en u een telefoonnummer gaf. U zou voorts via een achterdeur de luchthaven te Khartoem zijn binnengekomen, met de hulp van een persoon met wie dit alles vooraf was afgesproken, die uw paspoort ergens meenam, en u naar de gate van het vliegtuig bracht nadat hij terugkwam. Gevraagd wie dat was, die persoon met wie u via een achterdeur binnenging in luchthaven, verklaarde u hem niet te kennen, enkel zijn telefoonnummer te hebben gekregen, en u hem niet durfde te vragen wie hij was, of wat zijn functie was (zie gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Gevraagd of uw oom deze persoon dan kende, antwoordde u bevestigend en voegde u er – uiterst vaag – aan toe dat hij iemand kende, die hem kende. U om verdere verduidelijking gevraagd, verklaarde u – wederom uitblinkend in vaagheid – dat uw oom 'alles' deed, en uw oom 'contacten' heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd welke contacten, antwoordde u niets te weten, dat uw oom u uw paspoort en vliegticket gaf de dag voor vertrek, u hem toen vroeg hoe u zou passeren via de luchthaven, en uw oom u enkel zei dat u wel zou zien wat u moet doen, en u het telefoonnummer moest opbellen dat hij u gaf. Gevraagd of u hem dan niet vroeg hoe het zou verlopen, en wie deze contacten van uw oom waren, gezien u uw eigen veiligheid op het spel zette, antwoordde u dat uw oom u enkel zei dat 'die kerel' u wel zou helpen. Gevraagd of u niet insisterde, gezien u uw veiligheid en vrijheid op het spel zette, antwoordde u – plots uw verklaringen lichtjes wijzigend – dat uw oom u wel zei dat u geen controle zou passeren en het veilig zou zijn. Gevraagd of u hem dan niet vroeg wie deze persoon was die u zou begeleiden op de luchthaven, verklaarde u dat zelfs uw oom dat niet wist, 'ze' zeiden dat hij ok was, hij betaald werd en hij wist hoe het te doen.

Uw verklaringen, waaruit een volledige, en frappante, onwetendheid blijkt betreffende de manier waarop u, dan wel uw oom, er in slaagde de nodige contacten te leggen met bepaald veiligheidspersoneel in de luchthaven, overtuigen geenszins. Dat u – het door u beweerde asielrelaas in gedachten – zonder enige logische vragen te stellen, zonder meer uw lot in handen zou leggen van 'iemand' die u zou helpen in de luchthaven – nota bene dezelfde luchthaven waar u door veiligheidsagenten gearresteerd zou zijn geweest in april 2016 – terwijl u, met uw eigen paspoort, het

land wou verlaten, is geenszins overtuigend, noch geloofwaardig. Dat u voorts nagenoeg niets zou weten over de manier waarop uw oom dit alles opgezet zou hebben, is danig weinig aannemelijk dat er verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag. **Dit gegeven zijnde, kan er dan ook geenszins geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Soedan zou verlaten hebben. Er kan enkel objectief vastgesteld worden dat u Soedan via de internationale luchthaven van Khartoem verliet, dit met uw eigen paspoort, en een visum dat u toeliet om naar Frankrijk te reizen (zie visuminformatie in administratief dossier).**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag. Derhalve heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De twee door u neergelegde foto's, waarop u te zien valt samen met Sadiq El Mahdi, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat, nadat Sadiq El Mahdi inderdaad naar Egypte vluchtte, hij op 26/01/2017 uit eigen beweging naar Soedan terugkeerde, en hij tot op heden opnieuw in Soedan verblijft. U gevraagd of deze foto's, nog steeds problematisch zouden zijn, gezien Sadiq El Mahdi op heden reeds naar Soedan terugkeerde en hij niet gearresteerd werd, verklaarde u dat hij wel gearresteerd werd en een maand vast zat (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Het kan enkel worden opgemerkt, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat Sadiq El Mahdi op 26/01/2017 aankwam te Khartoem, geenszins gearresteerd werd, maar er een publieke toespraak gaf op het Alhijrah plein te Omdurman, voor duizenden aanwezigen, waarbij hij uitlegde dat zijn tweejarige aanwezigheid nodig was om de oppositiekrachten te verenigen rond zijn oproep tot vreedzame onderhandelingen. Voorts dient opgemerkt dat, op grond van bovenstaande vaststellingen, hoedanook niet geloofwaardig bevonden wordt dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw (korte) ontmoeting met Sadiq El Mahdi, of dat dezen in het bezit zouden zijn van foto's waarop u met deze oppositiefiguur te zien valt."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de voormelde bijzondere, omstandige en pertinente vaststellingen en geen ernstige poging onderneemt om deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker voert enkel op algemene wijze aan "dat in geval van terugkeer naar Soedan hij het reële risico loopt op ernstige schade, met name dat hij zal worden gedood of ernstig verwond, geëxecuteerd, gefolterd of onmenselijk zal worden behandeld of onrechtmatig zal aangehouden door de veiligheidsdiensten van Soedan, en/of het slachtoffer zal worden van de algemene veiligheidssituatie in Soedan. Verzoeker loopt ook het risico terecht te komen in een klimaat van geweldplegingen en bedreigingen uitgaande van de Soedanese autoriteiten.". Verzoeker blijft steken in het poneren van een vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade, het summier herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij de voormelde concrete bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt.

Het louter verwijzen naar een rapport van Amnesty International volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker verwijst naar de foto's die hij eerder neerlegde en waaruit naar eigen zeggen blijkt dat hij contacten heeft met de oppositie in Soedan, gezien hij hierop te zien is met Sadiq EL Mahdi, de oppositiefiguur uit Soedan. Verzoeker gaat hiermee opnieuw voorbij aan de concrete vaststellingen met betrekking tot zijn contacten met de oppositie en met betrekking tot deze foto's. Verzoeker toont niet aan dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn (korte) ontmoeting met Sadiq El Mahdi, of dat deze in het bezit zouden zijn van foto's waarop hij met deze oppositiefiguur te zien valt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 26 september 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moet erop worden gewezen dat de betrokkene in dit dossier stelde dat hij afkomstig was uit Darfoer en dat hij deel uitmaakte van een etnie die bedreigd werd met genocide. Hij voerde tegen de bestreden beslissing aan dat een terugkeer naar Soedan hem zou blootstellen aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat onmenselijke en vernederende behandelingen verbiedt. De Raad besloot dat de beslissing een terugleiding van verzoeker naar Soedan mogelijk maakt, zonder dat werd onderzocht of deze terugleiding hem zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen, hoewel het bestuur op de hoogte was van de omstandigheid dat verzoeker een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk. Met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens was de Raad van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, vooraleer deze een beslissing nam, zo nauwkeurig als mogelijk had moeten nagaan of deze beslissing geen risico zou inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in dit opzicht verwijst naar een vrt nieuwsbericht omtrent Belgische rechtspraak waarbij besloten werd dat Soedanezen voorlopig niet uitgewezen worden, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

Hoewel de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift desbetreffend geen enkele opmerking maakte voegde verwerende partij volledigheidshalve aan haar verweernota het rapport van UK Home Office "*Country Policy and Information Note Sudan: Rejected asylum seekers*", waaruit blijkt dat asielzoekers die al dan niet worden teruggeleid naar Soedan geen reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan vervolging of aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en dit louter omwille van het feit dat zij asiel hebben aangevraagd in het buitenland. Verzoeker formuleerde desbetreffend ter terechtzitting geen enkele opmerking.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst slechts naar de "algemene veiligheidssituatie in Soedan" en de veiligheid in Darfur, Blue Nile en Zuid Kordofan om hieruit te besluiten dat dit voor hem een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan. Verzoeker brengt echter niets bij waaruit blijkt dat hij in zijn regio van herkomst, Khartoum, een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De informatie die verzoeker bijbrengt middels het hoger aangehaalde rapport van Amnesty International heeft immers betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Darfur, Blue Nile en Zuid Kordofan, doch biedt geen zicht op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Khartoum. Verzoeker toont niet aan dat er in Khartoum een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF